

Серия:
Тема:Брак или Флирт

Ефесяни 5:22-32

Дата:04/03/2018г.

ХРИСТИЯНСКА ЕВАНГЕЛСКА
БАПТИСТКА ЦЪРКВА

гр.Варна;
Бул."Сливница 98/100

1. УВОД-

След малко ще пристъпим към участие в Господната Трапеза. Ще си припомним, какво направи Той, за да може днес ние да носим званието Синове и Дъщери на Бога. Как чрез вяра в делото на Исус, ние сме сънаследници с Исус и наследници на Божието Царство. Как чрез доверие в жертвата на Исус, ние получаваме вечно Спасение, не като заплата, а като подарък и се радваме на Божията любов в пълнотата и.

Искам тази сутрин да говорим за брака. Не този, който очакваме в нашето семейство през Август, тази година между Даниел и Сара(момичето което той вярва че е от Бога за него). Бракa, не моя или вашия. Не дори за брака като институция, която се руши с всеки изминат ден и срещу която се опълчва, не само невярващата част на обществото, но вече и много вярващи имат смелост, да кажат: *Всички тези неща, като венчавка, брак, документи са измислени от човеците!*

Пр. Западните бизнесмени знаят, че едно време когато са отидели на Лондонската борса, и са сключвали сделки, всичко, което е било нужно за да бъде една сделка легитимна, е двама бизнесмени да си стиснат ръцете. След такова ръкостискане, документите са били само формалност. След като на бизнес полето заиграват

източните псевдо-бизнесмени, документите стават приоритетни и ръкостискането се обезличава.

Така е и с брака днес. Ако думата имаше стойност, нямаше да има нужда от документи, но понеже днешното общество е без страх от Бога и дадената дума не струва и жълти стотинки, се налага документа да стане приоритетен. Истината е, че вече и документите не са достатъчни да го задържат.

Та ще говорим за брака, не за брака между двама влюбени, а за брака между Христос и Неговата Невяста. Невяста, която си има име- Църквата. Христос е влюбен, не както Дън Браун гадае, в Мария Магдалена, а в едно друго момиче. Момиче, което Той нарича и Свое Тяло. В Неговото сърце гори страст, която доказано е готова на пълна жертва. Църквата означава всичко за Исус, дори живота. И аз искам да разберем, че ако за Исус Църквата означаваше толкова много, тя трябва да означава и за мен и теб също толкова много. Бих искал според аналогията на Павел в стихове: 22-30

(СЛ 2)

Ефесяни 5:22 Жени, подчинявайте се на своите мъже, като длъжност към Господа; 5:23 защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата (като само Той е спасител на тялото). 5:24 Но както църквата се подчинява на Христа, така и жените нека се подчиняват във всичко на своите мъже.

(СЛ 3)

5:25 Мъже, любете жените си както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, **5:26** за да я освети, като я е очистил с водно омиване чрез словото, **5:27** за да ѝ представи на Себе Си църква славна, без петно, или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде света и непорочна. **5:28** Така са длъжни и мъжете да любят жените си, както своите тела. Който люби жена си, себе си люби. **5:29** Защото никои никога не е намразил своето тяло, но го храни и се грижи за него, както и Христос за църквата; **5:30** понеже сме части на Неговото тяло [от Неговата плът и от Неговите кости].

Да, според тази аналогия, ще попитам вас и себе си:

Ти женен ли си или само флиртуваш с Църквата!

Какво означава да флиртуваш? Флирта според тълковния речник е само игра на любов, ухажване, кокетничене. Това не е сериозна любов, а само харесване. Вратата във флирта е винаги отворена, за да може лесно да се излезе от сериозен/доживотен ангажимент.

Какво от друга страна означава да си свързан в брачен завет? Това е взаимност за цял живот. Отдаденост, отговорност, радост, жертвоготовност. В брака ти изгаряш мостовете, за връщане назад. Човека с когото се свързваш, става част от теб до край. Ти се грижиш за него! Ти го поставяш преди всичко друго (освен Бог)! Ти обричаш себе си на този човек. Свързва ви обич, която расте с времето и събитията.

Отново питам: Христос обикна Църквата, а ние... флиртуваме или сме

свързани в завет подобен на брачния?
Свързани ли сме в лична отдаденост към
Църквата в която сме?

Вероятно някой ще си помисли, че нарочно проповядвам така, защото имам интерес хората в църква да са свързани с църквата! Това е вярно, но само донякъде. Ние всички имаме интерес и полза от това да сме обвързани и отдадени в Църква. Не е ли чудесно, някой да е до теб, когато си добре и си спокоен в живота. Не е ли добре да чувстваш братско или сестринско рамо и грижа, когато вървиш в живота си. Но, колко по-важно е някой да те насърчи, когато падаш, или някой да се моли за теб, когато страдаш. Колко е добре, ако някой те раздрусва, когато си духовно заспал или отиваш към пропаст. Църквата не е глупаво общество от хора без посока и цел.

(СЛ 5)

Църквата не е клуб на хора събиращи се поради еднакви интереси. Църквата е Тяло-общност от хора свързани от Любов към Бога и един към друг, защото разбират, че да инвестираш себе си в Църквата, означава че си разбрал какво означава да събираш съкровище на небето. Разбрал си, че всичко земно е преходно и всичко небесно е велико, значимо и вечно.

Проповядвам ви за връзката ни с Църквата, защото все по-често се чува рефрена, че Църквата няма значение. Все

по-често се чува мнението: Искам да съм Християнин, но не искам да съм свързан с месна Църква. Все по-често се декламира едно и също стихотворение:

Църквата не е модерна,
Църквата е много скучна!

Там са само лицемери, там са само далавери!

Сатана за съжаление успява да подмами много вярващи, да спрат да обичат Църквата и да бъдат частично, традиционни отдадени на Църквата. Да живеят с Църквата, но да не се свързват в завет с нея. Да се възползват от ползите на Църквата-духовна храна, сигурност в спасението, молитвите на светиите, но без да и се отдават лично. Да наблюдават от страни, без да си цапат ръцете или да се лишават от комфорт заради други. Днес много вярващи, третират Църквата като кафето. Ще го ползваме докато ни харесва, намерят ли по-добро, просто го сменят. Кафето може да се смени поради редица причини: по-евтино е другаде, по –близо до къщи е, по-леко за пиене.

Пр. Наскоро се срещнах с един колега-пастор и той ми каза: Много от вярващите не издържат на напрегнатия ритъм на църковната динамика в тази църква и бягат в други църкви, където е по-спокойно, по-красиво, по-весело, по-интересно. Където не искат от тях толкова много време и жертви

за църквата. Където имат повече време за живота и земните неща.

Какво ни учи Словото за нашето отдаване за Църквата?

2. ИЗЛОЖЕНИЕ-

Ап.Павел използва аналогията на семейството за да научи вярващите какви взаимоотношения трябва да развиват помежду си в църква. Църквата е едно тяло, както и мъжа и жената са едно тяло. В това тяло трябва да има респект и любов. Това ни казват стиховете в Ефесяни 5 ако ги разглеждаме в светлината на Църковните взаимоотношения.

(СЛ 6)

1) „ЕДИН спрямо ДРУГ”

взаимоотношения на смирение- 22-24 ст.

Трябва да ви кажа, че Църквата не е „идеал на демокрация”. В нея винаги има процент на отдаденост и издигане на други, над мене и за моя сметка. Вижте сами:

Рим. 12:10 В братолюбието си обичайте се един друг, като сродници; **изпреварвайте се да си отдавате един на друг почит.**

В Църквата трябва да има надпревара към отдаване на почит. Колко души почиташ ти в Църква? Уважаваш ли онзи който върши нещо за Бога? Почиташ ли неделния учител, затова че учи децата на вяра, а ти не го правиш? Почиташ ли Диригент и хорасти, затова, че полага усилия да хвали Съдателя, а ти седиш и слушаш ?Почиташ ли разпоредителя, затова че

работи за да има ред в църквата, за да си ти спокоен? Всеки работещ за Господа, заслужава нашата почит. И ако някой си позволи да се присмее, презре или хули работещия за Църквата и Царството, аз не бих се присъединил към такъв човек, защото присъдата му ще е тежка.

(СЛ 8)

Рим. 12:13 Помагайте на светиите в нуждите им; предавайте се на гостолюбие.

На кой светия съм помогнал? Някого да съм уважил с парите си? На някого да съм предложил колата си? На някого да съм приготвил храна или само да съм го попитал: „от какво имаш нужда?“? Да съм го поканил на гости? Това са все актове на жертва и смиряване с цел брата и сестрата да бъдат почетени и уважени. Уважителност. За много вярващи, това е непозната дума!

Пр. С баща ми бяхме поканени в Хонландия от организацията „Към Овер Енд Хелп“, за да посетим някои църкви, които помагат на Български църкви в проекти. Не мога да ви опиша каква почит и какво уважение има там към Пастира и към църковните служители. Аз бях доста млад, но когато влязох в стаята на Пастира и дяконите, всички (над 20 човека) станаха от местата си и минавайки покрай мен ми се представиха. Хора с влияние, хора на високи светски позиции, хора по-възрастни от мен, минаваха и с почително отношение ми се представяха по име. И това отношение се

възпитаваше още у малчуганите. Когато влязохме в неделното училище, децата станаха и заедно ни поздравиха, сякаш Директора на училището им беше влязъл.

(СЛ 9)

а) Уважителността е част от смирението!

(СЛ 10)

Рим. 14:19 И тъй, нека търсим това, което служи за мир и за взаимно назидание.

Мога ли да се похваля, че винаги работя за мира в Църква и се старая на изграждам хората доколкото ми е зрялостта и мъдростта? Да изграждаш някого, означава да му помагаш да обича, не да отхвърля. Да разбира хората, не да ги презира! Но за да учиш някого, се изисква **търпение**.

(СЛ 11)

Еф. 4:2 със съвършено смирение и кротост, с дълготърпение, **като си претърпявате един друг с любов,**

Филп. 2:3 Не правете нищо от партизанство или от щеславие, но със смиреномъдрие **нека всеки счита другия по-горен от себе си.**

Кол. 3:13 Претърпявайте си един друг, и един на друг си прощавайте, ако някой има оплакване против някого; както и Господ е простил вам, така прощавайте и вие.

(СЛ 12)

б) Търпението е част от смирението!

В Словото има поне още три пъти повече стихове, които насърчават едни такива „ЕДИН ДРУГ” –отношения. Църквата не е за единаци. Църквата е място на взаимни връзки, взаимно зачитане, взаимно помагане и още цял списък

от взаимности. Тя ни показва какво да правим и какво да не правим „ЕДИН на ДРУГ“:

(СЛ 13)

Рим. 14:13 Като е тъй, да не съдим вече един друг; но по-добре е да бъде разсъждението ви това - **никой да не полага на брата си спънка или съблазън.**

И

Гал. 5:26 Да не ставаме щеславни(славолюбиви), един друг да се не дразним и да си не завиждаме един на друг.

И още:

(СЛ 14)

Яков 4:11 **Не се одумвайте един друг, братя;** който одумва брата или съди брата си, одумва закона и съди закона; а ако съдиш закона, не си изпълнител на закона, но съдия.

Винаги когато се учиш на взаимоотношения трябва да поставиш себе си в една позиция надолу. Тази позиция се нарича смирение. Тя е принцип от духовното израстване. Исус ни го казва:

Лука 14:11 Защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, **а който смирява себе си, ще се възвиси.**

Ако не си минал през нея, не можеш правилно да се вплетеш в Тялото Христово – т.е. Църквата. Нещо повече, ако не си свикнал да се смиряваш, ти често ще изпадаш в позицията да съдиш и знаеш ли какво правиш като съдиш? Ти нараняваш! Ти обезсърчаваш! Ти убиваш! Ти осакатяваш Тялото!

Пр. Само преди броени дни разговарях с човек, който имаше служение, но се отказва да го служи. Когато запитах, „Защо?“ Отговора беше именно в тази посока: **Защото ме съдят!!!**

Смирението не осъжда! То би насърчило!
То би окуражило, но не би осъдило.

Осъждането убива служения, а едно убито
служение, осакатява Тялото. Мога ли да
допусна, че Христос ще ме похвали, ако аз
имам дързостта да осакатявам Тялото Му?

Христос ни даде пример на смирение,
като Сам Себе Си смири, и слезе на едно по-
ниско ниво от това което беше- Бог и стана
човек. Слезе от Небето, на Земята:

(СЛ 16)

Фил. 2:6 Който, както беше в Божия образ, пак не счете, че
трябва твърдо да държи равенството с Бога, **2:7** но се
отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и
стана подобен на човеците; **2:8** и, като се намери в
човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до
смърт, даже смърт на кръст.

Смирението е задължителен атрибут на
правилното вписване в Църквата Христова.

Защо ли Словото, толкова усърдно и с
много стихове ни подтиква да се отнасяме в
смирено подчинение Един към Друг?

(СЛ 17)

**Защото това отношение на взаимен
респект и претърпяване е нашето
Христорподобие.** Това е истинския ни живот на
Християни. Отношението ни един към друг, е
лакмуса който показва Християнската ни висота
или низост.

(СЛ 18)

2) Един спрямо Друг-

взаимоотношения на Любов

Тук няма да отделям много време, защото за тази Любов говорим от началото на годината. Ап. Павел използва отново аналога на семейните взаимоотношения за да ни покаже как трябва да се отнасяме към братя и сестри в Църква. Църквата е място на практикуване на любов. Любов различна от тази която светът познава и практикува. Църквата е мястото на Агапе-любов. Тя е много различна от тази в света. Тя повече дава, отколкото взима! Тя жертва, дори да няма! Тя жертва, дори да не заслужават! Тя отстъпва, когато е трудно! Тя не отвърща на злото със зло! Тя слугува с любов!

Гал. 5:13 Защото вие, братя, на свободата бяхте призовани; само не употребявайте свободата си като повод за угаждане на плътта, но **с любов служете си един на друг.**

И

Рим. 13:8 Не оставайте **никому дължни в нищо, освен един друг да се обичате**, защото, който обича другия, изпълнява закона

3. ЗАКЛЮЧЕНИЕ-

И така какво означава за мен, да бъда заветно свързан с тази Църква? Означава, че аз съм абсорбиран в тази Църква. Тя е в сърцето и ума ми! Аз мисля за нея и хората в нея всеки ден! Аз искам да бъда с тези хора, възможно по-често. Аз искам тази Църква да е значима и уважавана. Да има добър образ и респект в обществото. Аз ревнувам ако някой каже нещо лошо за нея. Тя е моята Невяста, аз съм част от Нея и от Христос.

Обичам Христос, затова обичам и Църквата Му. Ще дам за нея! Ще и служа! Ще се жертвам за нея! Църквата-тя ми дава, и тя има право да получава от мен: Сили , време , таланти, средства, внимание, любов, грижа, търпение, уважение и всичко от което Тя се нуждае!

(СЛ 19)

Нашата Църква! Обещавах ли да се бориш така за нея, че Силите Адови да не и надделаят, защото ние сме нейни войни в Христа.

(СЛ 20)

Нашата Църква! Макар и Несъвършена, обещавах ли да съдействаш, Тя да върви уверено по пътя на усъвършенстване в Христос.

(СЛ 21)

Нашата Църква! Пълна с безценни души! Обещавах ли да откликваш на Божието призвание в теб да им служиш в смирение и любов!

(СЛ 22)

Нашата Църква! В която съм обичан! Обещавах ли и ти да обичаш братята и сестрите с агапе-любов!

Нашата Църква! Искаш ли и Обещавах ли в тази наша Църква да инвестираме време, енергия таланти и пари, за да бъдат в нея души спасени и изградени, за да може

Царството Божие да се разширява тук във Варна и извън Варна.

Звучат като брачни обещания , нали! Ако кажеш „Да” на тази Църква, аз съм уверен , че Бог ще ни помага да ги приемем и изпълняваме и никога да не флиртуваме с Църквата Христова! Ще кажеш ли „Да” на Тази Църква!?